

SLOVENSKI NAROD.

Ishaja vsak dan sveder, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za se leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne peti-vrate po 6 kr., če se oznanila jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr. če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnistvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Koroški Slovenci, pozor!

Govorili bomo danes o ukazu, ki ga je deželna vlada v Celovci doposlala svojim okrajnim glavarstvom, kateri je pa došel tudi v naše roke. Ko smo čitali ta ukaz od 13. februvarja t. l., napolnilo se nam je srce s tistim bridkim ironičnim smehom, kateri vselej pride, kadar človek krivico čuti ali vidi pod visokim zaščitjem! Ukaz koroške deželne vlade piše o imenih vasij, trgov in mest. Mi pogledajmo, kako je s temi imeni na Kranjskem! S tujci pritepla so se v našo kronovino za naša slovenska mesta in selišča tudi tuja, nemška imena. Kakor pa je nemški element imel urade za svoje pokrovitelje, tako so tudi uradi skrbeli, da so se ustanovila in se rabijo nemška imena za naše kraje s slovenskim prebivalstvom. Ni ga uradnega razglasa tudi za najponižniši kotichek v naši kranjski domovini, da bi se v njem ta kotček ne imenoval z nemškim jezikom in ni je občestne deske, katera ne bi tudi v nemškem, — in to na prvem mestu — nemškem jeziku pota kazala! S kakšno pravico, s kakšno logiko? Na Kranjskem nemškega naroda ni. Ali je morebiti v Sinjej Gorici, ki se zove „Schwensbüchel“, ali morebiti v Polhovem Gradcu, ki se zove „Billichgratz“? Zakaj se Logatec imenuje „Loitsch“, Železniki „Eisern“, Radovljica „Radmannsdorf“ itd. Kje so tisti Nemci okolu Triglavu ali pa v Bohinji, da bi se moralo reči „Ter-glou“ in „Wochein“? Tako je postalo vse „deutsch bis zur Adria“, tako so navstali zemljevidi današnjih dni, ki se pa bodo postarali in ki bodo čez dolga leta uzrok, da si bodo nemški jezikoslovci in stari-narji glave belili nad zemljepisnimi imeni, ki neso ni tič ne miš, nego gole prikazni hudomušno-geni-jalnega ponemčevanja!

Ali vrnimo se k ukazu koroške vlade!

„Leta 1884. izdala je statistična centralna komisija na Dunaji krajevni imenik za Koroško v dveh jezikih, t. j. vsak koroški kraj naveden je z nemškim in slovanskim imenom; ta slovanska imena vzeta so iz slovenske izdaje deželnega vladnega lista od leta 1854, kateri pod št. 35 razglasa ministerstvo naredbo od 5. februvarja 1854 o političnej in sodnjej organizaciji vojvodine.“

Zapomnimo si tedaj, da je bilo še 1854. leta umestno in potrebno vsako koroško selišče ozna-me-

niti s slovenskim jezikom, da se je to zgodilo v slovenskem uradnem oglašniku! Trideset let je tega, dobili smo ustavo in člen XIX, — a kako danes uradi občujejo s koroškimi Slovenci, kako jim vlada razglasa svoje razpise, kako — čujmo dalje!

„Deželno vlado so poklicani krogi opozorili, da je mnogo teh slovenskih imen napačnih in da v resnici kraji, ležeči po nemških straneh dežele in dalje proč od slovenske jezikovne meje, ne-majo nobenega slovanskega oznamenila in tudi Slovenci rabijo le nemško ime.“

Tu se je tedaj izreka istina, da je več krajevnih imen, ki so uradno obeleženi, a jih prebivalstvo, narod ne pozna. Proti temu hoče vlada sedaj nekaj rabiti in sicer:

„Da se že sedaj nabere od natančnih uradnih podatkov gradivo, po katerem bi se imenovani krajevni imenik v novejši izdaji popravil, zato se na-laga okrajnemu glavarstvu, naj o krajevnih imenih svojega okraja sestavi zapisnik po sodnjih in občinskih okoliših, v katerem naj se vsak kraj navede v pravej nemškej pisavi. Tisti krajev slovenska imena pa, ki se v resnici rabijo, postavijo naj se v posebnej rubriki zapisnika na razpregled. Ako bi bilo pisava katerega krajevnega imena v nemščini ali slovanščini sumna, naj se to mej opomnjami posebe izrazi ter vselej ob kratkem pove, katera izmed raznih pisav bi po misli tistega urada bila pravilniša. Ta zapisnik, ki ga je sestaviti z največjo točnostjo ima se do konca tega leta semkaj doposlati.“

Princip, ki velja samo za koroške Slovence! Uradni imenik se strinja z dejanskim, narodnim imenikom, toda — „unter beibehaltung der deutscher Staatssprache!“ Mi bi se niti ne čudili, ako bi tak ukaz prišel tudi za Kranjsko ali Goriško, ker to je popolnem v duhu sedanjega vladnega zistema, ki nemščino meri z drugim merilom, kakor pa kateri izmed slovanskih jezikov. Sedaj bodo okrajna glavarstva po Koroškem skrbela, da bode prihodnjič velika večina slovenskih imen izginila iz krajevnega imenika! Zakaj se je postavil tak princip samo za Koroško, zakaj se odrija ministerijalna naredba od 1854. leta, v katerej so krajevna imena bistvena stvar: o tem bi kazalo pri prvi priliki vprašati ministerskega predsednika grofa Taaffeja. Ako naši poslanci v tem oziru ničesar ne bodo storili — mo-goče je —, skrbijo naj koroški Slovenci, da nam

vsaj okrajni glavarji ne storijo odveč kvare. Ako nam vzamejo celo imena naših selišč, kaj je potem še našega? Zatorej, pozor, rojaki!

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 10. marca.

Urednik „Pesti Hirlap“-a razgovarjal se je s českim vodjo Riegrom, o raznih političnih vprašanjih. O narodnem opolčenju se je izjavil Rieger, da so z vojaškimi vprašanji ni dosti babil, toda Čehi bodo glasovali za ta zakon, ker je potreben za varnost države. Postavodavstvo bode imelo sicer priložnost, premeniti nekatere neugajajoče določbe. Vsaka patrijotična stranka pa mora dovoliti ta zakon. Kar se tiče zveze z Nemčijo, meni Rieger, da se o njej nič več tako optimistično ne misli. Tudi ogerski listi so hudo obsojevali Bismarckovo politiko. Sicer je pa v tricarskej zvezi prijateljstvo Nemčije z Rusijo dosti silnejše kakor z Avstrijo. Avstrija stoji tako bolj na strani. Na vprašanje, ali prusko postopanje proti Poljakom ne bode kaj uplivalo na narodnostno politiko avstrijske vlade, odgovoril je Rieger, da ni mogoče v Avstriji, kar je mogoče v Nemčiji. Vedno bolj prodira prepričanje, da so Slovani in Madjari potrebni elementi za obstoj avstrijske države. Avstrijskih Slovanov ni več mogoče ponemčiti. Bismarck je mogel poskusiti ponemčenje Poljakov, če tudi je žalostno, da je to mogoče koncem 19. veka, a noben avstrijski politik bi se kaj takega ne predrznil. Sicer se pa Riegru zdi, da Bismarck hoče s svojo protipoljsko politiko le ustreči Rusiji. Neumna je trditev, da bi dva milijona Poljakov mogla spraviti Nemčijo v nevarnost. O českih simpatijah za Bolgare se je izrekel Rieger, da se nikomur ne more zameriti, ako simpatizuje z narodom, ki se bori za svojo svobodo. Dokler so se Srbi borili za svobodo, so tudi Čehi z njimi simpatizovali. Faktum je, da je Avstrija s svojo politiko v Srbiji jako nepopularna postala. Vse dolži Avstrijo, da je kriva srbskega poraza. To pa ni jedina napaka avstrijske orijentalne politike, katerih škodljivost bomo še čutili. One nagibe je težko umeti, ki so vodili Andrassyja. Morda se spominjata misije Sumarokova? Tedaj je Rusija ponudila Avstriji celo zapadno polovico balkanskega poluotoka. Dunajska vlada je zavrnila to ponudbo in ni hotela ničesar slišati o okupacijski politiki. Kmalu potem je pa zasela Bosno z velikimi žrtvami. To vzgled je jedini v svetovni zgodovini. Kadar pride ugodnejši čas za ideje, da se ustanovi velika jugo-slovanska država na Balkanu, pa bomo izgubili obe deželi. O Slovaki se je izrazil Rieger, da ni zadovoljen z njih postopanjem. Poprej so rabili česki literarni jezik, potem ga pa opustili. On misli, da

LISTEK.

Kako sem se spreobrnil.

Sneg je zapadel moj dolenski raj, naveličal sem se za pečjo sedeti, in polastila sta se me dolg čas in radovednost. Romal sem torej čez nekaj let zopet v belo Ljubljano, ker čul sem v svoji dolenski samoti, da so tam gori „vremena Kranjcem se zjasnila“, da tamkaj vlada sprava in zadovoljnost, in da Ljubljana v novi dobi napreduje z orjaškim korakom.

Zima je bila tudi v Ljubljani. Snega je bilo, kakor tisti dan, ko so Ljubljano za belo krstili. Staroznana megla je visela nad nami, kakor bi razobešeni bili vsi oficijozni in poloficijozni listi vsih šestero slovenskih pokrajin, in vmes je dež lil, kakor bi imenovani listi spečati hoteli vse svoje uvodne članke baš tistega dne, ker je bil semajni dan. — Čudovitega napredka nisem zagledal, megla je bila nemara pregosta. Stara se mi je zdela Ljubljana,

bolj stara nego nekedaj, ko so oče Bleiweis krmarili. Starih Kranjcev sicer nisem videl, pa mladi epigoni so se mi videli ostareli. Nemškutarji še vedno pozdravljajo in odzdravljajo nemški; in ker se tudi Slovenci drže te stare navade, nisem mogel razložiti Slovencev in Antislovencev; vse kakor nekedaj.

Vsa čast pa gre zidarjem. Ti so Ljubljano tako povešali in olepšali, da sem se nehote zavedel svoje malomeščanske otujenosti in nesposobnosti, kretati se po tako modernem mestu.

Poiskal sem torej starih znancev in bežal z njimi kakor stari Črtomir „v trdnjavo zidano na skalo sivo.“ Tam sem bil v dobri poziciji: za me-noj peč, pred menoj pogrnena miza, na mizi pa po bistri taktiki razpostavljena baterija ognjevitih dolenskih vin. Umevno je, da sem ugodno pozicijo kolikor možno porabil. Motiš se pa, ako sodiš, da sem z Vereščinovo realistikom in nibilistikom risal revo Dolenske strani. Za take slike je čas minil, ker volitve so končane; pa saj bi tudi nič novega ne vedel povedati o tisti revii. Jaz sem samo hva-

lil in hvalisal vse dolensko, pred vsem, se ve da, naše vino. Razkladal sem naša naravna in nena-ravna bogatstva, da so tovariši kar strmeli. Le dro-biža, sem rekel, včasih pogrešamo; pa tudi tega bomo imeli, kakor listja in trave, ko nam naši po-slanci zgrade dolensko železnico o tistem svetem Nikoli.

Vsi smo bili dobre volje, in manj smo gledali na uro nego na vinotočno baterijo. Temeljitože-njen gospod je pač misel sprožil, da bi kazalo do-mov iti z mamico večerjat; ker ga nihče ni slušal, je nazadnje tudi obsedel in celo utajil, da je spro-žil tako misel. Zdaj pak se oglasi prijatelj V. Na obrazu se mu kar nič ni bralo, da bi imel proti meni hudobnih namenov. Po vsi pravici sem priča-koval, da bo govoril lepo zdravico in napitnico na mojo malenkost, in veselil sem se, da bom njemu odzdravljaje vender jedenkrat Ljubljancem poka-zal svojo redko govorniško moč. Gospod V. je, ka-kor vselej, prav lepo govoril. Vsi so verno poslu-šali, samo jaz sem vzdihnil: Oh, zakaj nismo šli vsak k svoji mamici večerjat, ko nas je pridni za-

je temu kriv ruski upliv. Ne imenujejo se navadno več Slovence ampak Slovane. Zakaj to? Čehi se pa trdo drže svojega imena. Slovakov pa ne bode moč s silo pomadjariti. Sicer pa misli Rieger, da se morajo Madjari in gerski Slovani sporazumeti, kajti obojim preti nevarnost od Nemcev.

Vnanje države.

Ker so vsi poskusi ruske vlade, da bi pridobila radikalce na svojo stran, ostali brez uspeha, hoče nekda Garašanin prositi kralja Milana, da bi mu dovolil diktaturo. Vlada bi potem brez skupščine. Kakor kaže dosedanje Garašaninovo delovanje bi to pač ne bilo nemogoče. Drugo stvar je pa, kako dolgo bi se dalo vladati s tako posilnimi sredstvi. Knez Milan bode moral dobro premisliti, predno dovoli diktaturo, ako se bode hotel obdržati na prestolu.

Ruski slovanofilski listi priznava o, da je ruska politika popolnem poražena v balkanskih zadevah. „Svjet“ pravi, da je Rusija popolnem izrinena z balkanskega poluotoka. Vsi uspehi vojne 1876 do 1878 l. so zgubljeni. Vsaka zveza z bratskimi narodi, Srbi in Bolgari, je pretrgana. Poprej je Rusija imela samo prijatelje na balkanskem poluotoku, sedaj ima samo sovražnike. Blizu tako pišejo „Moskovskija Vjedomosti.“ — Ne da se pa tajiti, da je temu tudi ruska politika mnogo sama kriva. Odkar je Gorčakov nehal voditi rusko vnanjo politiko, ni bila več tako slovanska, kakor poprej. Glavna skrb Rusije bila je vedno obrnena na to, da se ohrani absolutizem. To je bilo uzrok, da je Rusija se približala Nemčiji, kjer Bismarck vzlic parlamentu absolutno vlada. Giersovo vnanjo politiko je večkrat grajal pokojni Aksakov. Marsikdo je še poprej mislil, da ta mož prečno vidi, a sedaj se pa kaže, kako je prav imel.

Vzhodnorumelijsko vprašanje bliža se svojemur rešenju. Skoro vse velevalisti so ugodno odgovorile na turško noto, od družih je pa vsak čas ugodnega odgovora pričakovati. V malo dneh se snide konferenca, ki pa bode vsa stvar rešila v jednej samej seji. Čeprav velevalisti še sedaj ne bodo končali sankcionirale novih uredb v Vzhodni Rumeliji, ampak še le tedaj, kadar bode mejnarodna komisija predelala vzhodnorumelijski upravilnik, vendar se že sedaj da s precejšnjo zanesljivostjo sklepati, da bode Evropa priznala položaj, katerega so ustvarili Bolgari sami. Bolgarski narod bode zedinjen, če tudi bode še na papirju vedno ostala Vzhodna Rumelija. Vso upravo Vzhodne Rumelije vodila se bode iz Sofije. Knez Aleksander bode sicer le za pet let imenovan vzhodnorumelijskim guvernerjem, toda niti misliti ni, da bi se potem ti dve deželi še kedaj razdružili. Ta čas se bode Bolgarija že toliko okrepila, da bi razdelitev ne bila več mogoča. Res neso Bolgari sedaj še vsega dosegli, kar so želeli, toda to je le še samo vprašanje časa, da se Bolgarija popolnem združi in tudi Evropa združenje pripozna.

Grki nečejo demobilizovati, pa tudi ne začeti vojne. Kakor se misli, hočejo tako dolgo imeti vojske zbrane, da se bode Turčija naveličala čakanja. V Atenah se prepričani, da evropske velevalisti iz miroljubja ne bodo dopustile, da bi Turčija začela vojno z Grško. Zategadej se nadejajo, da bodo Turki Grškej dovolili kako povečanje, da jim ne bode treba imeti dalje vojakov zbranih na grški meji.

Parlament, kakeršnega misli sedanja angleška vlada, Ircem dovoliti, imel bi precej obširen delokrog. Reševal bi vse zadeve, ki se tičejo samo Irske. Sicer pa nekda misli vlada Ircem privoliti, da bodo smeli pobirati carino. Irska pošlje v doleno zbornico angleškega parlamenta svoje zastopnike, ki se pa bodo udeleževali samo onih razprav, ki se bodo tikale cele države, tedaj tudi Irske. Sedanja policija na Irskem ostane kakor državna policija, razen tega se bode pa še osnovala krajna policija, katera bode pa podrejena irskem krajnim oblastvom. Od več strani je pričakovati hudega

konski mož opomnil! — Sedem nas je bilo vseh vkupe. Če pa sedem Slovencev stoluje in govori, treba, da se reč objavi in opraviči: objavi, da svetu povemo „taki tiči smo;“ opraviči pa, da krogi, ki so nad nami, in krogi, ki so proti nam, zvejo, da nismo taki tiči, in da, kakor je pisal že Valentin Vodnik, figo samo v žepu pomolimo.

Zadostujoč tej dolžnosti naj opomnim, da smo naša sedmica bili priletni, večinoma oženjeni tedaj mirni možje. Radikalno še mislili nismo. O nemčurjih smo molčali, kajti nemogoče je o njih kaj zanimivega povedati. Politikovali pa tudi nismo: saj nismo imeli o čem, in kakor Slovenci iz nove šole tudi drug drugemu nismo upali. — Gospod V. je tedaj govoril, in imel sem čast biti predmet njegovega govora. Ta čast pa ni bila prijetna. Gospod V. je poprej strmeč poslušal mojo dolensko hvalo in prehvalo. To ga je napotilo, da je potlej, ko je meni beseda potekla, povedal tisti dolenski dogodek, ki je mene grajalca in črnovida preobrazil v hvalilca in belovida. Hvalim sicer moža, ki je objektivni proti resnici, in ne dela z resnico, kakor

upora proti takim irskim reformam. Zlasti določba, da bi Irci smeli pobirati sami carino, ne bode ugajala angleškim tovarnarjem in trgovcem. Ta določba je pa jako potrebna, ako se hoče kedaj Irska tudi denarno opomoči.

Dopisi.

Iz Gorice 9. marca. (Pust — Dekliška šola. — Nesreče.) Pust jemlje slovo, in da si je bil dolg, pleše se sedaj proti koncu povsod in tako živahno, da je veselje. Minoli četrtek napravili so tukajšnji oficirji v prostorih „Concordije“ plesni venček, ki je bil jako dobro obiskan in jako eleganten in sijajen. V mnogem številu zastopana je bila na tem plesu aristokracija, katera ni imela letos drugih plesov, ker se je „nobel casino“ razrušil. H „gabinettovim“ plesom pa aristokracija ne zahaja, k čitalniškem pa še manj. Opazili smo pa tudi, da udje italijanskega društva „gabinetto di lettura“ se neso udeležili tega plesa, dočim je bila naša Čitalnica dobro zastopana, govori se, da ni bil nobeden od prvoimenovanega društva vabljen, ker tudi oni oficirjev ne vabijo k svojim veselicam in so celo sklenili, da noben častnik ne sme biti ud tega društva. In to je ono društvo, s katerim se je „Concordije“ predsednik in okrajni glavar baron Rechbach za kulisami pogajal, da bi pršlo v prejšnje prostore naše Čitalnice, češ, potem pride zadnja na ulico, kjer bode morala propasti. A že sedaj je izstopilo iz „Concordije“ mnogo članov, ki so pristopili „gabinettu“, tako da mora prvo društvo resno na to misliti, da se kmalu preseli, kajti inace bode v kratkem — smrt. Gospoda barona Rechbacha so nekateri gospodje o svojem času opozorili, da se bode „Concordiji“ tako godilo, kakor lisici v basni, ki je ježa v svoj brlog vsprejela, a gospod baron se je temu le posmehaval; danes — menim — misli drugače. Nikakor nismo italijanskemu društvu zavidni na njegovih uspehih in usoda „Concordije“ nas nahaja indiferentne, naj hira ali cvete, dasi se je nam nasproti dvakrat prav grdo obnašala; a javno izpovemo, da gospodu baronu to lekcijo privoščimo. Sicer pa bode doživel, ako bode še količkaj časa v glavarski palači, tudi v družih ozirih marsikatero kisko jabelko kot sad svoje sedanje politike, v katero jabelko bode moral ugrizniti. — V soboto plesalo se je v čitalnici, ples je bil lep in dobro obiskan; plesalo se je do ranega jutra. Isti dan je bil ples v „gabinettu“ in drugod. V nedeljo je bil velik bazar z maskarado v gledišči itd., tedaj plesanja dovolj.

Naša dekliška šola, katero vzdržujejo Goriški Slovenci sami, sklenila je 6. t. m. prvo polletje. Kakor od kompetentne strani čujemo, je šola izvrstna in uspeh od sedaj prav dovoljen, tudi roditelji, ki deklice v to šolo pošiljajo izrazili so se v tem zmislu, tedaj smejo ustanovitelji na to šolo ponosni biti, podpiratelji pa tudi zadovoljni, da se njihova podpora tako dobro uporablja.

Ipava je po hudem dežji minolo sredo tako hitro narasla, da je Prvaško polje deloma preplula in cesto poškolovala, tudi most ja bil že v nevarnosti. V Renčah pa bi se bila pripetila lahko huda nesreča. Ko je bilo namreč ob 9. uri jutraj mnogo ljudstva na mostu, ki se ravnokar popravlja, zaslisi se močen pok in jedva se je ljudstvo na desno in levo razšlo, je že voda odnesla novi del mosta. V tem tednu pa je v Panovcu možu, ki je hraste

nekje zunaj Azije delajo s pravico; tisti večer sem pa vender želel, da bi govornik resnico malo popravil; pa žalibog, bil je bolj prijatelj resnice nego moje drobnosti.

Govornik si oddahne, jaz si oddihnem, omizje se pa spremeni v zbor. Glasujejo, in prevzame jih taka soglasna jednost, kakoršne v bolj imenitni reči gotovo ne dosežemo. Skleneno je: moja dogodba se mora v časniku obesiti na veliki zvon, kajti ona utegne katerega zaostalega Savla spreobrniti v Paulusa. Ugovarjal sem, da ne vidim potrebe še bolj obsežnega spreobračanja, in da ne pričakujem sijajnega vspeha, ker slovenski Savli so že tako redki kakor Krški raki po račji kugi. Opomnil sem tudi: ako hočete v Ljubljanskem časniku svariti, ni vam treba svarilnih eksempelnov iskati tam doli na Dolenskem, saj jih imate bliže dosti; ako me pa hočete svetu predstaviti za posnemovalen uzor, mi moja opravičena skromnost ne pripušča prostor spodrivati možem, ki so časnikovo hvalo bolj zaslužili, ali je bolj žele, nego jaz, novinec v javnem življenji.

(Dalje prih.)

sekal, vrh tako močno na glavo pal, da je prišel ob zavest in je danes umrl.

Iz Pulje 8. marca. (O veselici in odgovor.) Puljska Čitalnica priredila je dne 6. t. m. svoj društveni ples. Veselica zavzela je častno mesto v toletnej predpustni kroniki. Prekrasna in ob jednem tudi najprostranejša dvorana Puljskega mesta v hotelu „zur Stadt Pola“ bila je napolnjena radujočega občinstva. Počastili so nas gospod okrajni glavar in mestni župan, gospodje oficirji našega slovenskega pešpolka št. 97 in tudi mnogi uradniki c. kr. mornarice in državne železnice. Vsa tukajšnja italijanska društva poslala so deputacije. Veselje bilo je neskaljeno in podali smo si bratsko roke, vsi, brez razlike narodnosti. Da nismo prej vedeli, ta večer smo se osvedočili, da so nam naklonjene simpatije vseh poštenomislečih in da je še ljudij na svetu, ki nosijo ljubeče srce v prsih svojih in ki se ne uklanjajo slepo onim nečastnim, načelom krščanstva in humanosti v obraz bijočim nazorom, vsled katerih naj bi bila narodnost kitajski zid, ki naj bi ločil človeka od človeka, samo zato, ker je slučajno jednega izmed njiju — kakor si domišlja drugi — rodila inferijorna mati. Lep del našega meščanstva pokazal je svoje miroljubje in tako glasno protestoval proti večnemu zbadanju dobro poznanega, zlovoljnega tukajšnjega dopisnika Poreške „Istrie“. Mi se čudimo predrznosti tega človeka, ki se tako dela, kakor da bi zastopal tukajšnje javno mnenje, v resnici pa mož pri svojih lastnih rojakih nema prav nobene veljave in lazi po Puljskih ulicah sam, oh tako sam. Človek nehoté misli, da vidi vrečo nesreče pred sabo.

Ta mož si ne more kaj, da ne bi Slovencev vsakokrat — in če je prilika še tako nepriležna — mimoidoč pod rebra sunil, seveda vedno v imenu kulture. To je njemu najljubši sport. Da bi pa bila ta divja gonba na pohlevni, nikomur kaj žalega hoteti in želeči rod slovanski, res prvi atribut nadkriljujoče italijanske kulture, to misli znabiti gospod dr. G.; a mi pri svojej priprostej pameti tega ne moremo misliti in z nami nikdo drugi, komur je le še količkaj do resnice in pravice.

Ta dopisnik — ki se skriva za ime „Veritas“ — je nedavno, ko je registroval predpustne zabave tukajšnjih društev, tudi porogljivo omenjal naše Čitalnice, češ, da se ne ve, ali to društvo tudi letos napravi običajni ples, ker nosimo žalno obleko radi grozovite fi aske dra. Mandića pri državnozbornskih volitvah. No, gospóda od „Istrie“ se močno vara, ako misli, da bode Slovanom v Istri pogum upadel radi jednega hipnega neuspeha. Mi imamo zavest, da je pravo na naši strani, iz te zavesti zajemali bomo neupogljivo moč. Da ste nas mogli do sedaj tlačiti, temu je bila kriva nepoštena politika dosedanjih avstrijskih vlad in pa zloglasna Schmerlingova volilna geometrija. A sedaj se je naš rod zdramil, ta rod sedaj ustaja in potem, ko bode trdno stal, terjal bode odločno to, kar se mu krivično odteguje. Mi nečemo nobenemu krivice, mi bi radi živeli s celim svetom v lepem božjem miru, le za brezvestne huj skače prišel bode dan obračuna in plačila.

Gospodje od „Istrie“ bi lahko to sami slutili izidi raznih občinskih volitev po Istri so simptomatični. Italijanskemu prebivalstvu bi pa od srca čestitali, ko bi se odločno in za vselej emancipovalo od upliva teh svojih „voditeljev“. C—t—č.

Domače stvari.

— (Podružnico sv. Cirila in Metoda v Braslovčah) je ministerstvo notranjih zadev dovolilo. Podružnica šteje do sedaj 78 udov, mej temi 8 ustanovnikov in 70 létnikov. Upajmo da bo ta podružnica v kratkem nad sto društvenikov imela. Torej narodnjaki pristopajte!

— (Sokolova maskarada) imela je nekda izredno privlačno silo, vse se je trgalo in prosilo za ustopnice in maskarada bila je tako mnogo brojno obiskana, da je bila glava pri glavi, kakor duše v vicah v pratiki. V zadnji čas pa opazujemo tudi v tem oziru nekako nazadovanje, ne vemo kaj je temu povod, ali preveliko število veselice, ali splošni društveni marazem, ali ka-li? Ker bode za taka in jednaka premišljevanja v postu časa dovolj in ker nam bode morda kdo priobčil rezultat korenitih svojih premišljevanj, ne bomo se danes dalje s tem pečali, marveč opisali včerajšnjo maskarado, s katero se je poslovil letošnji veledolgi predpust. Kar se tiče prostora, bode vsakdo pritegnil, da je dvorana na strelišči s sosednjimi sobami za take veselice zelo prikladna, pritrdil pa

tudi, da je g. Matijan napominane prostore jako fino in okusno okrasil. Kakor prostori, bilo je tudi občinstvo jako elegantno, posebno nežni spol poslal je bil tako brdkih gospic, v tako bogatih in elegantnih opravih in maskah, da je gledalec tolike lepote nasproti nehotoma obžaloval, da je predpusta že konec. Označujejo za letošnjo maskarado je pred vsem to, da smo pogrešali skupin, ki dajo veselici največ živahnosti in pravo mikavnost. Videli smo sicer v skupini vonjave „Rože“, mične belo kožuhaste „Mačke“, narodno trobojnico, ki jo je sestavljalo troje „domino“ itd., a glavno pozornost obračale so nase posamične maske. Najkarakterističnejša je bila brez ugovora fina maska predstavljajoč „Ljubljanski Zvon“, katerega ime je nosila vezeno na traku, ime ustanovitelja Jurčiča in drugih sotrudnikov pa na obleki. Takih mask bi obilo želeli, kajti poleg izvirne ideje, bila je tudi zelo živahna in dovtipna. Jako zala bila je „Marjetica“, „Dijana“, „Hanakinja“, „goreča ljubezen“, Poljakinja zlasti pa dve ponosni Srbkinji v pristni narodni noši. V obče bil je orient odlično in mnogobrojno zastopan, ker pa orientjsko vprašanje še ni rešeno, si tudi mi ne moremo odločiti, katerej izmed njegovih žarnih zastopnic bi določili prednost. Moški spol letos niti jedne skupine ni imel in še posamičnih mask število ni bilo preveliko. Najbolj nam je ugajal hromi starček, hodeč ob palici, ki je pa kljub svoji hromosti in putiki kazal izredno gibčnost in vztrajnost. Lep je bil francoski plemič, potem slikar, tudi dimnikar, „jockey“ in mehikanec neso bili napačni kakor so se tudi ostali kostumovani gospodje dobro prilegali divno pisani sliki, vendar smo pogrešali običajnih harlekinov in raznih skupin prejšnjih let. Kar se pa plesa tiče, konstatujemo, da se je mnogo in prav elegantno plesalo. Vsega vkupe bilo je na maskaradi blizu 400 oseb. Prvo četvorko plesalo je 72 parov, pri naslednjih bilo je isto število, tudi po polnoči. Maskarado obiskali so: deželni predsednik baron Winkler, deželni glavar grof Thurn, župan Grasselli itd.

— (Delavsko pevsko društvo „Slavec“) imelo je včeraj v čitalniški restavraciji tudi maskarado. V prenapolnjenih prostorih trajalo je veselo življenje in živahen ples do pepelnice jutra. Mej maskami bilo je par prav lepih in tudi plesalke bile so dobro zastopane. Mej občinstvom bilo je več meščanov, uradnikov, sploh bilo je vkupe lepo občinstvo, zabava pa dobro prirejena in jako prijetna.

— (Tako delajo z nami.) S Koroškega se nam piše: C. kr. statistična osrednja komisija na Dunaji je izdala leta 1884 krajevni imenik za Koroško, v katerem se nahajajo tu in tam, seveda le v oklepu, tudi nekatera slovenska imena. Lehko bi bili Slovenci izrazili svojo nejevoljo nad takim strankarstvom in še posebno radi tega, ker so bila slovenska imena strašansko popačena in tako barbarično pisana, da jih sami nismo več spoznali. Pa vendar smo molčali, samo da smo videli dobro voljo. Toda ne tako naši Nemci. Zagnali so hud vriš in hrup, kričali so in dolžili vlado, da namerava Koroško posloveniti! Vlada je sicer odgovarjala, da so ta imena mej narodom v navadi, da so bila tudi že v slovenski izdaji vladnega lista leta 1854 tiskana itd. Pa zastoj! Deželni odbor koroški se je naravnost obrnil do vlade z zahtevanjem, da storjeno napako popravi, da slovenska, zastarela, obsoletna krajevna imena iztrebi in tako varuje nemški značaj koroške dežele! In deželna vlada je hitela ugoditi tej zahtevi. Izdala je dne 13. februarja t. l. vsem okrajnim oblastvom ukaz, da postavijo nove krajevne imenike in gledajo na to, da se omenjene napake po mogočnosti odpravijo, to je, da se izpuste vsa „zastarela“ slovenska imena in ona, katera so „goli prevod“ iz nemškega. Če pa je v kakem kraju slovensko ime res še v navadi, tako govori ta ukaz, naj se pa upiše v posebno rubriko poleg nemškega. — Kaki bodo ti imeniki, vemo že zdaj. Ko bi tudi naša okrajna glavarstva imela dobro voljo, kar pa zelo dvomimo, nedostaja jim zato znanja ni sposobnosti. Vsaj še celo vaš gorenjski kmet, ko jo maha po široki cesti v Ljubljano, kaj rad odgovori na vprašanje, da gre v „Lajböh“, in taka je tudi pri nas, seveda še huje. In naši politični uradniki bodo v takem služaji z veseljem konstatovali, da je Beljak zastarel, da ni več v navadi, da je Vrba obsoletna in sv. Križ je goli prevod iz nemškega ergo križ čezenj. In tako bode izginil naš velikan Dobrač ter se prelévil v Villacher Alpe, naše Pogorje in Gorica se

bodeta ognila prelepim Pogorjiam in Horziam in prijazni naš Skačidol povzdignil se bode uradno v Gotta sthal!

— (Gnojivna sol.) Da se kmetovalcem kolikor je moči olajša dobava gnojivne soli, ki je namenjena v prosti promet, znižala se je (z razpisom ministerstva za finance od 18. februarja 1886) v porazumu s kraljevim ogerskim finančnim ministerstvom za njo z ukazom c. kr. finančnega ministerstva od 21. decembra 1874 ustanovljena cena po 1 gld. 34 kr. od meterskega centa na jeden goldinar. Ta znižana cena je obveljala s 1. dnem marca.

— (Proti hektografu) Vsem sodiščem poslalo je pravosodnje ministerstvo ukaz, ki je jako važen za odvetnike in beležnike. Zaukazalo je, sklicujoč se na § 417. občnega sodnega reda, da se imajo zavračati vse hektografovane uloge. Kot uzrok se navaja, da mora biti mogoče čitati pisane uloge, ne le, ko se uložijo, ampak dokler jih sodišče potrebuje. Hektografovane uloge se pa kmalu ne dajo čitati.

— (Poštne pošiljatve v Nemčijo.) Po poročilu cesarskega nemškega poštnege urada mora se pri vseh pošiljativah v Nemčijo brez ozira na težo, razen pisem, naznaniti, kaj je v njih, da se ve, kako ž njimi ravnati zaradi carine. Nadalje se je objavilo, da se od vseh pošiljatev z žepnimi urami ali njih deli mora plačati carina, zategadelj se take stvari ne smejo pošiljati v pislih. Pošte ne bodo več odpošiljale pisem, v katerih bi bile take stvari.

— (Nova skladba) izšla je ravnokar pod naslovom: „Narodne pesni. Nabral na Kobaridskem in četeroglasno upravljal Hrabroslav Volarič. Cena 60 kr. Založil skladatelj. Natisnili J. Blasnikovi dediči. V Ljubljani.“ Kakor že naslov pove, nabral je g. H. Volarič, (učitelj na Livku, p. Kobarid) te pesni po Kobaridskem, kjer so mej narodom udomačene, da jih reši pozabljenosti in razširi mej ostalim narodom slovenskim. Priporočamo jih prijateljem narodnega petja s pristavkom, da je oblika prav lična in da ta skladba obseza vsega vkupe 16 pesni, mej katerimi je naposled „Venček“, ki bi zlasti čitalnicam ugajati utegnil.

— (Morilec svoje pastirke pred porotniki.) [Dalje.] Priča Ana Oratar, dekla pri posestniku Škerlju v Vodmatu, šla je dotični dan proti 6. uri zvečer po vodo in videla dekleta in moža v dolgi suknji, idoča proti železnici. Dekle neslo je v sivi ruti nekaj zavitega. Čudno se jej je zdelo, da sta šla po tej stezi, ko je vse polno snega in ni običajno, da bi ljudje sploh po tej poti hodili, kar se to redkokrat in v mraku skoro nikdar ne primeri. Povedala je to tudi Janezu Škerlju, ki je čez nekoliko časa šel k hišnim vratom gledat, in kakor je pripovedoval, ko je videl moža samega idočega nazaj, ga vprašal, kam je dejal dekleta, na kar je mož zbežal. Priča pravi, da je bil ta mož, ravno tak, kakor Kralj. Kralj ugovarja, da on ni bil. — Priča Janez Škerlj, posestnik v Vodmatu blizu železniškega viadukta, je proti 6. uri zvečer istega dne ravno konjem zobanja nesel. Dekla mu je že prej povedala, da je šel mož z žensko mimo hiše. Ker je mimo njegove hiše pot po zimi v snegu nenavadna, in pameten človek po njegovem mnenju po njej hodil ne bo, se mu je to čudno zdelo in ko pogleda kake četrt ure pozneje iz hiše, vidi na kakih 70 korakov prihajati možkega človeka, popolnem jednakega zatožencu. Zaklical mu je nasproti: „Kje pa imaš dekleta?“ na kar se je le ta spustil v beg. V roki je dotični človek nekaj držal, je li to bila palica ali železen drog, tega razločiti ni mogel. Železni drog je našel drugo jutro in tudi krvave sledi in po leži je videti, da je dotični mož železni drog preje proč vrgel, nego v ruto zaviti kruh. Odločno pa priča izpove, da je bil dotični mož ravno take postave in tako oblečen kakor Kralj. Priča Andrej Svetek, kmetijski fant, je najprvo našel v robec zaviti kruh, pozneje pa umorjeno deklo, kar je takoj ovadil županu. Kralj je prišel tudi na lice mesta in ljudje so takoj rekli: „Ta je ta pravi“. Po tem potu po zimi nihče ne hodi, po letu se še kateri spreha. Ko je žandarm uklenil Kralja, rekel mu je priča, položivši mu v robec zaviti kruh v roke: „No sedaj pa še danes nosi, kar si včeraj prenašal!“ a Kralj mu je rekel, da tega ni prenašal. — Priča Josip Pukelstein, fjakar, pravi, da je prišel zatoženi Kralj omenjenega dne proti 1/2 8. uri zvečer po Slonovih ulicah pred „ho-

tel pri Slonu“. Vprašal ga je, česa išče, na kar mu je Kralj odvrnil, da se spreha. Rekel mu je šaljivo: „No peljimo se“, ker ga je že prej poznal. Kralj mu je rekel, naj ga pelje do drevoreda Fabijanovega posestva v Šmartnu. Ko je Kralj sedel v voz, rekel je, da za plačilo se bosta že pobotala, in kjer bode v mestu ustaviti, ga bode že „ruknil“. Pri „Bierhalle“ ga je „ruknil“, in šel v Hrenovo gostilnico, a kmalu prišel nazaj in zopet sedel na voz. Mej potoma pomolil mu je politersko steklenico z žganjem rekoč: „Na šnofat!“, a on da se je branil. Ko je pripeljal Kralja do določenega kraja, se mu je čudno zdelo, da je bil Kralj popolnem pijan, kar četrt ure prej ni bil. Padel je parkrat na tla in ko ga je priča vprašal, kako to, da je kar hipoma postal pijan, smijal se je, ko ga je prijel za roko, da bi zopet ne padel, mu je rekel: „Ne bodi no sitna!“ Za vožnjo dal mu je Kralj 70 kr., a ker s tem ni bil zadovoljen, dal mu je še goldinar. Siil ga je, naj ga popelje domov, kar pa ni hotel. Potem je Kralju rekel, ako se hoče peljati v mesto, da ga popelje brezplačno. Skrbelo ga je le to, ko je videl Kralja sem in tja opotekati se, da bi kje ne obležal in ne zmrznil. Ko je pa videl, da je Kralj h kratu proti Šmartnu stekel brzih nog, odpeljal se je v Ljubljano nazaj. — Žandarmirski vodja Jakob Čehun pravi, da mu je Kralj že na jako slabem glasu. Ukral je bil svoji tašči hranilnične bukvice iz skrinje, potegnil večjo vsoto v hranilnici, potem pa bukvice zopet v skrinjo nazaj položil, sploh vse tako zvito ravnal, da se mu ni prišlo do kože. Priča potem pove, kako se mu je Kralj lagal. Ko ga je uklenil in odpeljal na Žabjak, nagovarjal ga je Kralj, naj bi ga ne peljal čez sv. Petra cesto, ampak mimo parnega mlina in južne železnice. Prišedši ž njim blizu Levčeve hiše, je Kralj zopet rekel, naj bi šla za vodo po sv. Petra nabrežji, a ko tudi tega ni hotel, obrnil je Kralj glavo pri Pokornovi krčmi v stran. Tudi tam, kjer so našli železni drog, gledal je na tla, a ko je videl, da ga priča opazuje, dvignil je hitro glavo v kvišku. Žandarmirski vodja končno še pove, da je že v Kozarjih dobro vedel, da je s svojim pastrom ravnal, kakor s psom. — Župan Vodmatski Slapničar: Precej, ko je zvedel, da ima umorjeno dekle 700 gld. v hranilnici, je bil prepričan, da ni morilec nikdo drugi, nego Kralj. Zato mu je rekel: „Johanca je že v nebesih, mi smo pa že skupaj!“ Zatoženi Kralj pravi, da tega ni slišal. — Prihodnja priča je Urša Kralj, žena zatoženca, stara 34 let, prav brdkega obraza. Predsednik jo opozarja, da jej ni treba pričavati in da se lahko posluži postavne dobrote. (Konec prih.)

— (Razpisano) je mesto okrajnega rano celnika v Dolenjem Logatci. Letna plača 600 gld. Prošnje do 10. aprila t. l. na okrajno glavarstvo v Logatci.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“.

Dunaj 10. marca. „W.-Ztg. objavlja: Cesarimenoval je kanonika stolnega kapiteljna Ljubljanskega Paukerja pl. Glanfeld stolnim dekanom, ondotnega realčnega profesorja Križnarja kanonikom. — Trgovinski minister potrdil je zopetno izvolitev J. Kušarja predsednikom, J. N. Horaka podpredsednikom trgovinske zbornice v Ljubljani.

Carigrad 10. marca. Porta v okrožnici zanikava neposredna pogajanja z Grško in odklanja v novič vsakršno koncesijo.

Benetke 9. marca. Na Lloydovem parobrodu včeraj jedna osoba za kolero umrla. V okrajji Rovigo od 27. februarja nihče za kolero umrl.

Berolin 9. marca. Kakor „Norddeutsche Allg. Zeitung“ javlja, se je knezu Bismarcku zdravje zopet na slabši obrnilo. Revmatične bolezine so znatno hujše.

Madrid 9. marca. Cortes so se razpustili.

Razne vesti.

„Čuden povod samomoru.“ Po poročilih iz South-Benda (Indiana) se je nedavno tamkaj obesil milijonar Jurij Keller. V nekem pismu, koje so našli mej zapuščino, se čita: „Grem v smrt, ker imam preveč denarja, anemam duševne zmožnosti, da bi načeloval tolikšnemu premoženju“. Nesrečni mož je bil dvakrat Jurij.

Loterijske srečke 6. marca:

Na Dunaji: 39, 51, 6, 82, 12.
V Gradci: 75, 8, 66, 72, 26.

Tržne cene v Ljubljani
dné 10. marca t. l.

Pšenica, hktl.	gl. kr.	Špeh povojen, kgr.	gl. kr.
Rež,	5 66	Surovo maslo,	84
Ječmen,	4 39	Jajce, jedno,	2
Oves,	3 25	Mleko, liter,	8
Ajda,	4 06	Goveje meso, kgr.	64
Proso,	5 16	Telečje,	62
Koruz,	3 6	Svinjsko,	6
Krompir,	3 7	Koštrunovo,	86
Leča,	8	Pišane,	75
Grah,	8	Golob,	18
Fižol,	50	Sen,	15
Maslo,	90	Slama,	2 15
Mast,	72	Drva trda, 4 metr.	7 50
Špeh frišen,	54	mehka,	5 50

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Močina v mm.
9. marca.	7. zjutraj	737.89 mm.	-4.6° C	z. svz.	obl.	0.00 mm.
	2. pop.	737.15 mm.	-0.2° C	m. svz.	obl.	
	9. zvečer	738.45 mm.	-3.0° C	z. svz.	d. jas.	

Srednja temperatura - 2.6°, za 5.4° pod normalom.

Dunajska borza

dné 10. marca t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	86 gld. 20 kr.
Srebrna renta	86 " 25 "
Zlata renta	114 " 80 "
5% marčna renta	101 " 85 "
Akcije narodne banke	871 " "
Kreditne akcije	297 " 80 "
London	125 " 95 "
Srebro	— " "
Napol.	9 " 95 "
C. kr. cekini	5 " 92 "
Nemške marke	61 " 62 1/2 "
4% državne srečke iz l. 1864	250 gld. 128 " 25 "
Državne srečke iz l. 1864	100 gld. 170 " 25 "
Ogrska zlata renta 4%	104 " 85 "
" papirna renta 5%	95 " 90 "
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	104 " "
Dunava reg. srečke 5%	100 gld. 117 " 25 "
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	126 " 75 "
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	118 " "
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	108 " 70 "
Kreditne srečke	100 gld. 179 " 75 "
Rudolfove srečke	10 " 20 " 25 "
Akcije anglo-avstr. banke	120 " 117 " 70 "
Tramway-drust. velj. 170 gld. a. v.	208 " 75 "

Burgundsko vino.

To fino in dobro Burgundsko vino Ogerske (francoske trte), nasajene v obširnih vinogradih na Ogerskem priporočajo slavni zdravniki zaradi njega milobe in izvrstnih svojstev pri želodčnih boleznih, pomanjkanji krvi, oslabiljenji, diarihije in rekonvalescenci z izrednim vspehom. — Zdravilnica v Lindewiese (Slezija) uporablja to vino že več kakor 15 let in priporoča posebno kot okrepujoče pri rekonvalescenci.

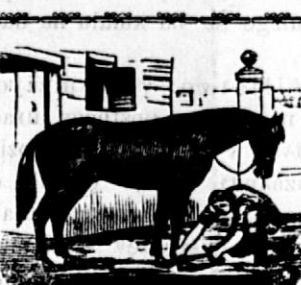
Jedino zalogo za Kranjsko

ima (656—19)

„LEKARNA TRNKOCZY“

zraven rotovža v Ljubljani.

Velika steklenica velja 80 kr., 10 steklenic 7 gld.
Po pošti se pošlje najmanj 5 steklenic.

Restitucijski fluid

pomnoženi, tudi

konjski cvet

imenovan,

rabi za drgnjenje v krepilo udov pri konjih. Ta cvet, mnogo let po izkušnih živinozdravnikih in praktičnih poljedelcih glede učinka kot izboren skušen ter priznan kot najboljši zdravilen in krepilec, ohrani konja do pozne starosti, celo pri največjem trpljenju vztrajnega in pogumnega, zabranjuje otrplost konjskih udov ter služi v krepilo pred in v restitucijo (očvrstjen) po kakem trudoplnem delu. Dalje rabi kot podpiralno in ozdravilno sredstvo pri pretegu žil, otekanju kolen, kopitnih boleznih, otrpnenju v boku, v križi i. t. d., otekanju nog, mehurjih na nogah, izvinitenju, tišanju od sedla in oprave, pri sušici i. t. d., s kratka skoro pri vseh vnanjih boleznih hihab.

1 steklenica z rabilnim navodom vred stane 1 gld.
5 steklenic z rabilnim navodom vred samo 4 gld.
Prodaja in vsak dan razpošilja zdravila s pošto na deželo: (655—19)

„LEKARNA TRNKOCZY“

zraven rotovža v Ljubljani.

Semena
velikanske pese, detelje,
raznih trav in sočivja

prodaja sveža (130—2)

PETER LASSNIK v LJUBLJANI.

LIPPMANN-OVI
KARLSBADSKI
ŠUMEČI PRAŠKI

izdelujejo se s pomočjo iz Karlsbadskih vodá dobljenih studenčnih produktov, imajo tedaj v sebi vse učinkujoče snovi istih in imajo tedaj izvrstno zdravilne kakovosti.

Slast vzbujajoče.	Vademecum	Raba prijetna.
Za prebavljanje.	za bolehaajoče v želodci.	Upliv gotov.

Neprekosljivo čistilo

upliva brez izjeme hitro in gotovo.

Prijetno, ceno in pripravno nadomestilo za alkalično-solinske rudninske vode, grenčice itd.

Zdravo!

Okrepčujoče!

Tedaj boljši, nego vsa hitro uplivaajoča sredstva, pije, pastile itd.

Za predzdravljenje! **Za po zdravljenju!**
Zdravniško priporočano za domače in zimsko zdravljenje pri boleznih želodca, črev, jeter, obistij in mehurja.

Dobro skušeno in mnogo iskano domače sredstvo

pri motenem in slabem prebavljenju, pomanjkanji slasti do jedi, shlapu želodca in črev vsled sedenja, zasliženji, slabosti po jedi, sitnem vzdigovanju in napenjanju, zgagi, bolečinah v želodci, ščipanju ali krčih, navalu krvi, glavobolu, omotici, trdovratnem glavobolu, strjenji krvi, zlateji žili, nepravilnem izpraznenju, trdovratnem zapiranju in debelenju.
Cena pušci 20 kr., originalni škatli = 12 pušč = 2 gld. a. v.

Centralna zaloga:

Lippmann-ova lekarna v Karlsbad-u.

Pazi naj se, da ima vsaka posamična škatljica varstveno znamko in Lippmann-ov imenski počrk.

Dobiva se na Kranjskem v lekarnah v Kranju, v Ljubljani (U. pl. Trnkoczy, lekar, H. Birschitz, lekar), v Rudolfovom, v Radovljici, v Črnomlju, kakor tudi v vseh lekarnah avstrijske države itd. (78—9)

SPOMENIK
SLOVANSKE UZAJEMNOSTI.

Spisal ANTON TRSTENJAK.

FRANCE PRESIREN.

(145—1)

VELJA S POSTNINO VRED 1 GLD. 10 KR.

IN SE DOBIVA PRI PISATELJI

ANTONU TRSTENJAKU V LJUBLJANI.

P. n. občinstvu udano naznanjava, da sva kupila na tukajšnjem trgovišči obstoječo

trgovinsko prodajalnico

tvrdke **FRAN KAPUS s l. marcem.**

Radi zadostne zaloge in spretnosti v prodajanji sva v stanji popolnem zadostovati vsem zahtevam.

S posebno pozornostjo kupovala sva blago in po ceni priporočava vse v našo stroko spadajoče stvari.

Prošiva za blagovoljni obisk in znanjeva se z velespoštovanjem

HOČEVAR & ZUPAN.

Celje, dné 9. marca 1886.

(146—1)

Zrebanje že prihodnji mesec.

Kincsem SREČKE à 1 gld. 11 srečk 10 gl.

Glavni dobitek v gotovini

gld. 50.000 gld.

10.000 gld., 5000 gld. z odtegljajem 20% || 4788 denarnih dobikov.

Kincsem-srečke dobivajo se v loterijskem bureau ogerskega Jockey-kluba: **Budimpešta, Waitznergasse 6.** (142—3)